

Domnul Cărtărescu față cu reacțiunea

În numărul de vineri, 23 mai, al Evenimentului Zilei, domnul Mircea Cărtărescu se arată indignat de "marșul pentru familie și normalitate" organizat, în contrasens cu GayFest 2008, de câteva asociații creștine. Acceptând parada gay dar iritat de marșul ortodocșilor, domnul Cărtărescu identifică manifestanții pentru familie și normalitate cu "grupurile de cetățeni indignați gata oricând să-i aplaude pe mineri și pe toți ceilalți locuitori pașnici și normali ai țării". Asocierea făcută de Cărtărescu e samavolnică, de vreme ce organizațiile care au organizat acest marș au în rândul membrilor și susținătorilor lor oameni care au susținut Piața Universității. Minerii

au fost aduși în Piața Universității nu de conservatorii creștini, care erau în Piața Universității și în Liga Studenților, ci de stânga liber-cugetătoare, care susține acum revendicările mișcării gay.

În continuare, domnul Cărtărescu ne trage de urechi în numele Europei, scriind că manifestația pentru normalitate ne va dauna "ca națiune" și va contribui la perpetuarea "imaginii noastre de nu tocmai evoluți și toleranți cetățeni ai Europei". În primul rând, dacă am vrea să fim cu adevărat europeni evoluți și toleranți nu am mai vorbi de o "națiune". U.E. nu are ce face cu națiunile și cu statele naționale, ea lucrează cu euroregiuni, cu minorități, cu androizi. În al doilea rând, nu am observat să-i fi luat cineva cetățenia europeană Papei pe motiv de homofobie. Tot ceea ce am observat a fost reacția abuziv-totalitară a birocratilor eurosocialiști față de declarațiile în acord cu morala creștină tradițională ale catolicului Rocco Buttiglione.

Mai departe, domnul Cărtărescu ne arată că e normal să existe și la noi homosexuali de vreme ce "după datele științifice valabile în toate celelalte regiuni ale lumii, patru la sută dintre bărbați și doi la sută dintre femei sunt pretutindeni homosexuali din naștere". Ceea ce nu a sesizat domnul Cărtărescu, indignat cu program, e că marșul nu e împotriva

homosexualității, ci "pentru familie" și împotriva așa-zisei "căsătorii homosexuale". În Ortodoxie nu se fac marșuri împotriva unui viciu, nu se fac marșuri împotriva beției, de exemplu, așa cum fac puritanii abstenenți. Demonstrația creștinilor-ortodocși a urmărit să atragă atenția în privința pericolului legiferării "căsătoriei homosexuale". Adică a acelei inginerii sociale prin care cei în medie trei la sută din populația globului ar ajunge să modifice o instituție civilă având în spate mii de ani de istorie și de tradiție religioasă (creștină, mozaică, musulmană etc.). Dacă luăm în considerație istoria, semnificațiile religioase și beneficiile sociale ale familiei tradiționale și le comparăm cu istoria, semnificațiile morale și beneficiile sociale aduse de moda "căsătoriei" celor în medie trei la sută din populația României și a globului, marșul pentru familie e într-adevăr un marș pentru normalitate. În altă ordine de idei, dacă ne referim la date științifice, atunci trebuie spus că statisticile arată că alcoolismul, bolile venerice, consumul de droguri, pedofilia și sinuciderile sunt mult mai ridicate în rândul homosexualilor decât în rândul heterosexualilor.

Mai departe, domnul Cărtărescu asociază homofobia cu antisemitismul și misoginia și ne povestește ce a văzut la Sachsenhausen, în lagărul unde au fost uciși sute de

homosexuali. Ceea ce îi scapă domnului Cărtărescu, mare admirator al "datelor științifice", este că acei homosexuali nu au fost uciși în numele moralei creștine apărute de organizatorii marșului pentru familie, ci în numele științei, al "științei rasei". Și singurul obstacol împotriva rasismului e creștinismul. Demnitatea persoanei, reclamată pentru homosexuali de domnul Cărtărescu, nu e științifică, ci religioasă. În regnul zoologic nu există demnitate. Demnitatea e de proveniență religioasă și e un reflex al sfințeniei patriarhale. Paradoxul mișcărilor pentru drepturile homosexualilor e că vorbesc în numele unei demnități căreia fac tot posibilul să-i submineze sursa, care e religioasă. Dar dacă admitem acest lucru, atunci suntem siliți să admitem și că, acolo unde homosexualitatea, ca păcat, cere doar rugăciunile noastre, "normalizarea" legislativă a acestui păcat nu ne poate stârni decât proteste.

Cât despre Da Vinci și Wittgenstein, despre care domnul Cărtărescu spune că, "deși inverșiți, au dus o viață ireproșabilă și au fost spirite de o noblețe de neatins", și aici se cer a fi făcute anumite precizări. Din păcate, avocatul homosexualilor români nu e Wittgenstein, ci domnul Buhuceanu. Diferența de geniu și noblețe dintre ei poate explica și de ce domnul

Buhuceanu, și nu Wittgenstein, se agită pentru căsătoria homosexuală și pentru dreptul gay-lor de a defila pe străzi cu pene de struț în dos. Wittgenstein a fost un om profund religios, care se gândea "la logică și la păcatele" lui. De fapt, mă simt mult mai aproape de Wittgenstein decât de domnul Cărtărescu, cel entuziasmat de "atractivitatea turistică și ocazia de divertisment" oferită de GayFest. Spre deosebire de Wittgenstein, domnul Cărtărescu e un om care privește totul prin prisma carnavalului global, a divertismentului corporat și a varietăților de masă. Or, pentru așa ceva există Disney World, nu trebuie să ne "jucăm" hipiot cu instituții serioase precum familia sau cu asemenea cărți fundamentale precum Biblia, pe care domnul Cărtărescu o citește cu rafinement exegetic de preșcolar.

Pe tot cuprinsul articolului, domnul Cărtărescu scrie cu dispreț de înapoierea, intoleranța, violența primară și vulgaritatea celor din "Estul împotmolit în prejudecăți". În absența valabilității a măcar unui singur raționament din articolul domnului Cărtărescu, mă mărginesc să constat doar că, din păcate, complexe de superioritate nu dau naștere unui jurnalism bun. Mi-e teamă că, alegând să dea piept cu reacțiunea, domnul Cărtărescu a întors spatele adevăratei probleme.

Mircea PLATON

Gravitatea sodomiei și a homosexualității

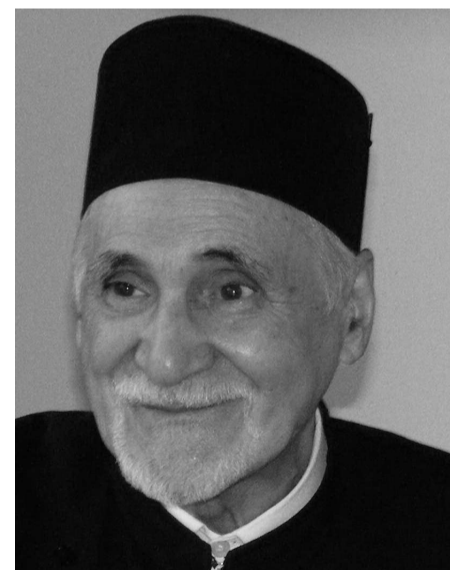
Gravitatea sodomiei ca păcat de moarte. Am amintit, tinere, nu de puține ori în convorbirile noastre, că păcatul desfrânării, sub toate manifestările lui, e o abatere gravă de la planurile Creatorului. Un amestec nepermis și revoltător. Cine comite acest păcat, calcă legile firii și acest lucru nu poate rămâne nepedepsit. Căci legea aceasta a fost dată pentru binele firii, iar cine o calcă se pedepsește pe sine însuși. Sub această perspectivă se cuvine să privim și păcatul homosexualității, împotriva față de legile firii, de data aceasta fiind maximă. Mi-e chiar rușine să-ți descriu nelegiuirea acestui păcat, bărbatul preferând bărbat, iar nu femeie. Actul homosexual trebuie văzut drept o parodiare blesfematoare a liturghiei, o slujbă neagră malefică ce înmulțește răul în lume. Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acționează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până și realitatea bărbatului și a femeii, contestând astfel ordinea firească a lumii și, în același timp, ordinea ei spirituală. Mai presus de orice, acest păcat neagă adevărata iubire dintre bărbat și femeie, fenomenul divin care purifică natura umană și o ridică prin actul căsătoriei până la înălțimea unei taine sfinte. Cu alte cuvinte, tăgăduiește iubirea divină trăită într-o iubire umană. Iată cum diavolul încearcă să fure divinitatea lumii acesteia. Homosexualul, omul desfrânat care și-a trădat iubirea, este un individualist prin excelență, care nu urmărește decât satisfacerea unor plăceri impudice, ca și a unui egoism exacerbant, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenței sale. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănțuit

al unei patimi care îl torturează profund, îl neliniștește și îl asuprește. Dacă ar fi sincer, ar recunoaște loial că atâta vreme cât își caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea soare cu nebunie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii, fără să i se atragă atenția.

Sodomizarea, urmare a desfrâului generalizat din vremea noastră. Vorbind despre homosexualitate, ne referim la un păcat care, potrivit Sfintei Scripturi, cere o anumită pedeapsă, o sancțiune încă din viața aceasta. Și încă una groaznică. Să zicem că statul nu vine să pedepsească acest viciu, dar natura este mai severă aici ca orice alt judecător pământean. Din cauza desfrâului a nimicit potopul viața pe pământ și din cauza homosexualității, în special, a nimicit focul de pucioasă pe locuitorii Sodomei și Gomorei (de unde și denumirea păcatului, „sodomie”); iar în zilele noastre o pedeapsă și mai groaznică decât a apei și a focului, este pierderea conștiinței păcatului în noua lume ce se profilează în viitor și pierderea sănătății trupești prin îmbolnăvire cu virusul HIV. În ce privește prima pierdere, este de remarcat faptul că homosexualul de astăzi a alungat din conștiința forului său lăuntric ideea nefirescului vieții sale, în întinericul inconștientului, unde stăpânesc monștrii. De aici și năzuința lui de a impune și altora stilul său de a fi, crearea unor structuri sociale proprii, constituite sub forma unor asociații ce organizează manifestări, congrese, asociații de tip satanist sau rock, cu scopul de a perpetua răul în societatea umană. Nedumerit poate de acest trist spectacol ce ți se deschide în fața ochilor, ai avea iarăși dreptul să te întrebi, cum a devenit posibilă apariția acestui fenomen de masă în sânul civilizației contemporane? Nu în alt fel, decât

drept urmare a desfrâului generalizat în zilele noastre, păcat nespovedit și nepocăit. Unde sunt în vremea noastră canoanele Sfinților Părinți? Cât despre pedeapsa îmbolnăvirii cu virusul HIV, ți-am vorbit, cred, suficient într-o convorbire a noastră anterioară. Niciuna dintre pedepsele ce survin în urma săvârșirii păcatului nu au evidența aceea pe care o are SIDA. De aceea, te-aș îndemna să reții aceste cuvinte, pe care chiar aș voi să ți le fixeze cu litere de foc în cugetul tău: O răzbunare groaznică îl poate lovi pe acela care cu viața sa nelgiută pângărește frumusețea firii omenești! Sodomia poate să-ți ruineze conștiința, să-ți distrugă sănătatea și să te ducă în mormânt încă din fragedă vârstă. Deci, atenție!

Mișcarea sodomistă, provocatoare de revoltă împotriva tradiției familiale creștine. Nu aș vrea să omit a-ți spune nici aceea că în străinătate activitatea activiștilor homosexuali din școală se conjugă cu a educatorilor de sex, despre care ți-am vorbit mai mult. Pe lângă intenția acestor activiști de a iniția pe elevi în practicile sodomiste, în cazul că reușesc, au planul de a-i porni la ură împotriva părinților, de a-i face să vadă în ei niște părinți bigoți, retrograzi, homofobi, precum și niște teroriști de dreapta, exploatați din plin criza în care se găsesc adolescenții la vârsta lor. Un elev câștigat de ei va contesta valorile și chiar existența familiei sale. Rupându-se de propriul său cămin părintesc, chiar numai ca un homosexual în devenire, el nu va mai avea nici identitate personală și nici una etnică, nu va ține de o tradiție și nu se va simți solidar cu nicio cultură. Activiștii despre care vorbim mai știu și cât de aproape sunt practicile onaniste de cele sodomiste, prin care nu se urmăresc decât satisfacțiile plăcerilor senzuale. Un alt punct din același program privește crearea în sufletul

elului a unei revolte împotriva tradiției familiale și a ordinii creștine a vieții, care condamnă, amândouă, starea păcătoasă în care ajunge să se complacă cel în cauză. În vederea realizării acestui deziderat, una și aceeași mișcare sodomistă caută să înregimenteze pe adolescent într-un curent de opinie care susține că păcatul și răul nu există ca atare și că el nu rezidă decât în părerile oamenilor și, prin urmare, oricând poate fi considerat o virtute sau chiar o stare de grație a lumii. Iată ce vrea să însemne pentru sodomism un adolescent: un om cu o gândire desfrânată, corupt și pervers, bun consumator de plăceri, ușor de condus, instabil din punct de vedere emoțional și intelectual, într-un cuvânt lipsit de idealul și de moralitatea ce i-o conferă viața de familie.

Extras din cartea „Adolescența - preluđu la poemul iubirii curate”, de Preot Prof. Ilie Moldovan, Editura Renașterea, Cluj-Napoca, 2001